

Sygn. akt **XI Ka 481/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca SSO Elżbieta Daniluk

Sędziowie SO Dorota Dobrzańska (spr.)

SO Krzysztof Wojtaszek

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Janusza Syczyńskiego

po rozpoznaniu dnia 13 lipca 2017r.

sprawy **M. W.** urodzonego (...) w D. s. M.

i K. z d. M.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 24 lutego 2017r. sygn. akt **VII K 168/16**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. – Kancelaria Adwokacka w C. 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy tytułem wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wchodzącymi w ich skład wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Dorota Dobrzańska Elżbieta Daniluk Krzysztof Wojtaszek

Sygn. akt XI Ka 481/17

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w dniu 04 listopada 2015r. w C. woj. (...) przy Aleja (...) w sklepie (...) usiłował dokonać kradzieży czterech gier na konsolę PS 4 w postaci U. Kolekcja o wartości 249,99 zł, (...) S. (...) o wartości 279,99zł, U. D. o wartości 279,99 zł oraz D. o wartości 229,99zł o łącznej wartości 1039,96 zł na szkodę (...) S.A. z/ s w Z., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez pracownika sklepu, **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Chełmie uznał M. W. za winnego tego, że w dniu 4 listopada 2015r. usiłował zabrać w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) w C. woj. (...) przy Aleja (...) cztery gry na konsolę PS 4 w postaci U. Kolekcja o wartości 249,99 zł, (...) S. (...) o wartości 279,99zł, U. D. o wartości 279,99 zł oraz D. o wartości

229,99zł stanowiące własność (...) S.A. z/s w Z. jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez pracownika sklepu i odebranie w/w przedmiotów, czym wyczerpał dyspozycję z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych grzywny ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to art. 4,7,410, 424 § 2 kpk polegającą na nieobiektywnej ocenie materiału dowodowego w zakresie okoliczności mających wpływ na wymiar kary, w szczególności na niewystarczającym uwzględnieniu postawy, właściwości i warunków osobistych oskarżonego M. W., jego postawy podczas postępowania sądowego, nieustaleniu w sposób właściwy stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów skutkującej jej dowolnością, a także na niedostatecznym przytoczeniu okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, jako bezzasadna w stopniu oczywistym, nie zasługuje na uwzględnienie.

Na pełną aprobatę zasługuje nie tylko – jako oparte na prawidłowych ustaleniach faktycznych niekwestionowanych przez skarżącego - orzeczenie o winie oskarżonego, ale i uznanie, że za pomocą żadnego łagodniejszego środka reakcji karnej niż orzeczona w wyroku kara pozbawienia wolności i kara grzywny, nie da się osiągnąć w stosunku do niego celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Odnosząc się do kwestii trafności orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu M. W. to pogląd obrońcy, iż oskarżony odpowiada jedynie za usiłowanie czynu objętego aktem oskarżenia, nie może mieć istotnego znaczenia. O ile rzeczywiście Kodeks Karny nie różnicuje sankcji za usiłowanie i dokonanie, to jednak priorytet należy nadać okolicznościom przedmiotowym i podmiotowym czynu. Nie można tracić z pola widzenia, że oskarżony został zatrzymany przez ochronę w końcowej fazie próby wyniesienia rzeczy, miał na sobie kamizelkę ze specjalnymi kopertami aluminiowymi, mającymi zapewne izolować sygnał na bramkach kontrolnych. To świadczy o premedytacji. Obrońca w swojej apelacji odwołuje się do faktu, iż w wyniku działania oskarżonego pokrzywdzony nie poniósł żadnej szkody a zabrane uprzednio towary dobrowolnie oddał oraz eksponował fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak rzecz w tym, że te okoliczności zostały przez Sąd I instancji dostrzeżone i należycie uwzględnione przy kształtowaniu wysokości kary. Skonstatować trzeba, że brak szkody pokrzywdzonego nie jest żadną zasługą M. W. a jego przyznanie wobec okoliczności zatrzymania i ujawnienia przestępstwa praktycznie nie ma żadnej wartości dla przyczynienia się do wyjaśnienia sprawy.

W optyce okoliczności działających na niekorzyść oskarżonego pozostaje przede wszystkim jego wielokrotna karalność, która nie mogła zostać pominięta przy ferowaniu orzeczenia o wysokości kary (karta karna k. 58-60). Zatem nie można uznać, że przestępstwo było wyłącznie incydem czy jednostkowym wybrykiem, skoro był 24 razy skazywany głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, również na kary z warunkowym zawieszeniem wykonania. Oskarżony pomimo tego nie zdobył się na chwilę refleksji a działając najwyraźniej w poczuciu bezkarności popełnił kolejny czyn zabroniony ignorując podstawowe normy prawne i moralne.

Wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy oraz grzywny 40 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka żadną miarą nie można uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Kara ta

została należycie wyważona. We właściwym stopniu uwzględnia zarówno eksponowany w apelacji fakt, że oskarżony przyznał się do winy jak również okoliczności samego zdarzenia. Adekwatna jest ona do zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem, kwalifikowanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, przestępstwa skierowanego przeciwko mieniu.

Sąd I instancji słusznie uznał też, że oskarżony nie zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wszak dotychczas orzekane kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przyniosły zamierzonych celów. Analiza całokształtu podmiotowych i przedmiotowych okoliczności relewantnych z punktu widzenia oceny prognozy kryminologicznej wskazuje, że w odniesieniu do osoby oskarżonego taka uprzywilejowana sytuacja nie zachodzi. Jednocześnie nie można przeceniać znaczenia korzystnie dla oskarżonego przemawiającego przyznania się do winy (tak eksponowanego przez obrońcę) w sytuacji, gdy został ujęty na tzw. gorącym uczynku, zatem miał świadomość istnienia dowodów wprost go obciążających, przed którymi nie miałby się jak bronić. Oczywistym jest również, że za okoliczności łagodzące nie mogły zostać potraktowane motywy, które nim kierowały, kiedy zdecydował się popełnić po raz kolejny przestępstwo. Wobec powyższego racjonalne sformułowanie na tej podstawie pozytywnej prognozy co do jego poprawnego zachowania na wolności jest niemożliwe.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego – jako słuszny – został on utrzymany w mocy.

Na mocy art. 618 § 1 pkt 11 kpk, w związku z § 17 ust. 2 pkt 4, § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz.U. 2016.1714), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. H. kwotę 516,60 złotych, tytułem wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze uzasadniają względy słuszności, zgodnie z przepisem art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

Dorota Dobrzańska Elżbieta Daniluk Krzysztof Wojtaszek